

disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- קודמת- פיסקה story- מעשה key- מקרא:	statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה
--	---

זבחים-פרת חטאת		Talmud Navigator									
ממרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
באו לנוב וגבעון וכו'											ק"ט.
מנא ה"מ?											ק"ט.
(דברים יב) כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה, אל המנוחה - זו שילה, נחלה - זו ירושלי'	דת"ר:										ק"ט.
למה חלקו?											ק"ט.
כדי ליתן היתר בין זה לזה.											ק"ט.
מעשר שני נמי ליתני	ריש לקיש לר' יוחנן:										ק"ט.
מעשר - שם שם מארון קא ילפי, כיון דארון לא הוה, מעשר נמי לא הוה.	א"ל: [רבי יוחנן]										ק"ט.
אי הכי, פסח וקדשים נמי דשם שם מארון ילפי דכיון דארון לא הוה אינהו נמי לא הון	[ריש לקיש]										ק"ט.
דאמר לך הא מני? ר"ש היא	א"ל: [רבי יוחנן]										ק"ט.
אף צבור לא הקריבו אלא פסח וחובות הקבוע להן זמן, אבל חובות שאין קבוע להם זמן הכא והכא לא קרב, מעשר בהמה חובות שאין קבוע להן זמן הוה, ואיתקש מעשר דגן למעשר בהמה.	דאמר: [רבי שמעון]										ק"ט.
מכלל דלרבי יהודה קרב?											ק"ט.
אין											ק"ט.
מעשר שני ומעשר בהמה נאכלין בנוב וגבעון לדברי רבי יהודה.	דהאמר רב אדא בר מתנה:										ק"ט.
והא בעי בירה											ק"ט.
שלוש בירות הן: שילה, ונוב וגבעון, ובית עולמים?	ולאו תני רב יוסף:										ק"ט.
לאכילת מעשר שני ואלים דרבי יהודה.	הוא תני לה והוא אמר לה: [רב יוסף]										ק"ט.
באו לירושלים וכו'.											ק"ט.
כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה, מנוחה - זו שילה, נחלה - זו ירושלים, ואומר: (ירמיהו יב) היתה לי נחלתי כאריה ביער, ואומר: (ירמיהו יב) העיט צבוע נחלתי לי העיט סביב עליה, דברי רבי יהודה	ת"ר: [רבי יהודה]										ק"ט.
מנוחה - זו ירושלים, נחלה - זו שילה, ואומר: (תהילים קלב) זאת מנוחתי עד עדי פה אשב כי איתיה, ואומר: (תהילים קלב) כי בחר ה' בציון אוה למושב לו.	רבי שמעון:										ק"ט.
בשלמא למ"ד: מנוחה - זו שילה, היינו דכתיב: אל המנוחה ואל הנחלה, אלא למ"ד: מנוחה - זו ירושלים, נחלה - זו שילה, אל הנחלה ואל המנוחה מיבעי ליה											ק"ט.
הכי קאמר: לא מיבעיא מנוחה דלא מטיתו, אלא אפילו לנחלה נמי לא מטיתו.											ק"ט.
זו וזו שילה	תנא דבי רבי ישמעאל:										ק"ט.
זו וזו ירושלים.	רבי שמעון בן יוחי										ק"ט.
בשלמא למאן דאמר: מנוחה - זו שילה, נחלה - זו ירושלים, אי נמי איפכא, היינו דכתיב: (דברים יב) אל המנוחה ואל הנחלה, אלא למאן דאמר: זו וזו שילה או זו וזו ירושלים, מנוחה - נחלה מיבעי ליה											ק"ט.
קשיא.											ק"ט.
בשלמא למ"ד: זו וזו שילה, מנוחה - דנחו מכיבוש, נחלה - דפלגו התם נחלות, דכתיב: (יהושע יח) ויחלק להם יהושע ויפל להם גורל בשילה על פי ה', אלא למ"ד: זו וזו ירושלים, בשלמא נחלה - נחלת עולמים, אלא מנוחה - מאי מנוחה?											ק"ט.
מנוחת ארון, דכתיב: ויהי כנוח הארון.											ק"ט.
בשלמא למ"ד: זו וזו ירושלים, אבל שילה הוה שריא במות, היינו דכתיב: (שופטים יג) ויקח מנוח את גדי העזים ואת המנוחה ויעל על הצור לה', אלא למ"ד: זו וזו שילה, ובמות הוה אסיר, מאי ויקח מנוח?											ק"ט.

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-קודמת פסקה story-מעשה מקרא-key:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	---

זבחים-פרת חטאת		Talmud Navigator													א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מאן דאמר	מימרא
הוראת שעה היתה.																											קוט:
תנא דבי רבי ישמעאל כרבי שמעון בן יוחי, דאמר: זו וזו ירושלים																											קוט:
וסימניך: משכי גברא לגברי.																											קוט:
כל הקדשים וכו'.																											קוט:
לא שנו אלא בשחיטה, אבל בהעלאה - כרת נמי מייחייב מאי טעמא? דאמר קרא: (ויקרא יז) ואלהים תאמר, על הסמוכין תאמר.																											קוט:
מי כתיב ועליהם תאמר? אלהים כתיב (ואליהם קרינו)																											קוט:
ארבעה כללות היה רבי שמעון אומר בקדשים:																											קוט:
הקדישן בשעת איסור הבמות ושחט והעלה בשעת איסור הבמות בחוץ - הרי הן בעשה ולא תעשה ויש בהן כרת																											קוט:
הקדישן בשעת היתר הבמות ושחט והעלה בשעת איסור הבמות - הרי הן בעשה ולא תעשה ואין בהן כרת																											קוט:
הקדישן בשעת איסור הבמות ושחט והעלה בחוץ בשעת היתר הבמות - הרי הן בעשה ואין בהן בלא תעשה																											קוט:
הקדישן בשעת היתר הבמות ושחט והעלה בשעת היתר הבמות - פטור מכלום																											קוט:
תיובתא דרב כהנא תיובתא.																											קוט:
ואלו קדשים וכו'.																											קוט:
סמיכה, דכתיב: (ויקרא א) לפני ה' וסמך.																											קוט:
שחיטת צפון, דכתיב: צפונה לפני ה'.																											קוט:
מתנות סביב, דכתיב: (ויקרא יז) וזרק על המזבח סביב.																											קוט:
תנופה, דכתיב: (ויקרא יז) והניף הכהן לפני ה'.																											קוט:
הגשה, דכתיב: (ויקרא ב) והגישא אל המזבח.																											קוט:
אין מנחה בבמה.																											קוט:
לדברי האומר יש מנחה בבמה - יש עופות בבמה, לדברי האומר אין מנחה בבמה - אין עופות בבמה, (ויקרא יז) זבחים - ולא מנחות, זבחים - ולא עופות.																											קוט:
וכהן, דכתיב: (ויקרא יז) וזרק הכהן.																											קוט:
בגדי שרת, (שמות כח) לשרת בקדש.																											קוט:
וכלי שרת, (במדבר ד) אשר ישרתו בם בקודש.																											קוט:
לריח ניחוח, דכתיב: (ויקרא א) לריח ניחוח לה'. מחיצה בדמים, דכתיב: (שמות כז) והיתה הרשת עד חצי המזבח.																											קוט:
ריחוי ידים, דכתיב: (שמות מ) ובקרבם אל המזבח ירחצו.																											קוט:
לא שנו אלא בקדשי במה קטנה והקריבום בבמה קטנה, אבל בקדשי במה קטנה דקריבינהו בבמה גדולה - יש חיצוי.																											קוט:
חזה ושוק תרומת לחמי תודה - נוהגין בקדשי במה גדולה ואין נוהגין בקדשי במה קטנה																											קוט:
אימא: נוהגין בבמה גדולה ואין נוהגין בבמה קטנה.																											קוט:
לא שנו אלא בקדשי במה גדולה והקריבין בבמה גדולה, אבל בקדשי במה קטנה, אף על גב דקריבינהו בבמה גדולה - אין חיצוי.																											קוט:

מירא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story
מקרא-key:	

זבחים-פרת חטאת		Talmud Navigator									
מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
לימא מסייע ליה:											קוט:
חזה ושוק ותרומת לחמי תודה - נוהגין בקדשי במה גדולה ואין נוהגין בקדשי במה קטנה	[תניא]										קוט:
אימא: נוהגין בבמה גדולה ואין נוהגין בבמה קטנה.											קוט:
ופליגא דרבי אלעזר											קוט:
עולת במת יחיד שהכניסה בפנים - קלטה מחיצות לכל דבר.	דאמר רבי אלעזר:										קוט:
עולת במת יחיד שהכניסה לפנים והוציאה לחוץ, מהו? מי אמרי': כיון דעיילא קלטה לה מחיצתא, או דלמא כיון דהדר הדרי?	בעי רבי זירא:										קוט:
לאו היינו פלוגתא דרבה ורב יוסף?											קב.
קדשי קדשים ששחטן בדרום - מועלין בהן	דתנן:										קב.
עלו מהו שירדו?	ואיבעיא להו:										קב.
ירדו	רבה:										קב.
לא ירדו	רב יוסף:										קב.
תיבעי לרבה, תיבעי לרב יוסף											קב.
תיבעי לרבה, עד כאן לא קאמר רבה אלא במזבח, דחזי ליה מקדש, דלא חזי לא מקדש, אבל מחיצה אע"ג דלא חזי ליה קלטה, או דלמא לא שניא											קב.
תיבעי לרב יוסף, עד כאן לא קאמר רב יוסף התם אלא דחד מקום הוא, אבל הכא דתרי מקומות נינהו לא, או דלמא לא שניא?											קב.
תיקו.											קב.
מילתא דפשיטא ליה לרבה בחד גיסא ולרב יוסף בחד גיסא מיבעי ליה לרבי ינאי											קב.
אברי עולת במת יחיד שעלו למזבח מהו שירדו? היכא דלא משלה בהן האור, לא תיבעי לך, כי תיבעי לך - היכא דמשלה בהן האור, מאי?	דבעי רבי ינאי:										קב.
תיקו.											קב.
שחיטת לילה בבמת יחיד - רב ושמואל, חד אמר: כשרה	איתמר: חד: [רב/שמואל]										קב.
פסולה	וחד: [רב/שמואל]										קב.
וקא מיפלגי בדרכי אלעזר											קב.
דרבי אלעזר רמי קראי אהדדי, כתיב: (שמואל א יד) ויאמר בגדתם גלו אלי היום אבן גדולה, וכתיב: (שמואל א יד) ויאמר שאול פוצו בעם ואמרתם להם הגישו אלי איש שורו ואיש שיהו ושחטתם בזה ואכלתם ולא תחטאו לה' לאכול על הדם ויגישו כל העם איש שורו בידו הלילה וישחטו שם	[רבי אלעזר]										קב.
כאן בחולין, כאן בקדשים	מר משני: [רב/שמואל]										קב.
ומר משני: כאן בקדשי במה גדולה, כאן בקדשי במה קטנה.	ומר משני: [רב/שמואל]										קב.
עולת במת יחיד - רב אמר: אין טעונה הפשט וניתוח	איתמר: [רב]										קב.
ורבי יוחנן אמר: טעונה הפשט וניתוח	רבי יוחנן:										קב.
וקא מיפלגי בדרי' הגלילי											קב.
עולה שהקריבו ישראל במדבר - אין טעונה הפשט וניתוח, שאין הפשט וניתוח אלא מאהל מועד ואילך	דתניא, ר"י הגלילי:										קב.

disputants- חולקים- ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement- מימרא- ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

זבחים-פרת חטאת		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
מאהל מועד ואילך לא שנה במה גדולה ולא שנה במה קטנה	מר סבר: [רבי יוחנן]								■	■	◇
בבמה גדולה אין, בבמה קטנה לא.	ומר סבר: [רב]								■	■	◇
תניא כותיה דרבי יוחנן:										■	◇
דברים שבין במה גדולה לבמה קטנה:	[תניא]								■	■	◇
קרן וכבש ויסוד וריבוע בבמה גדולה, ואין קרן ויסוד וכבש וריבוע בבמה קטנה									■	■	◇
כיוור וכנו בבמה גדולה, ואין כיוור וכנו בבמה קטנה									■	■	◇
חזה ושוק בבמה גדולה, ואין חזה ושוק בבמה קטנה									■	■	◇
דברים ששוותה במה גדולה לבמה קטנה:									■	■	◇
שחיטה בבמה גדולה וקטנה									■	■	◇
הפשט וניתוח בגדולה וקטנה									■	■	◇
דם מתיר ומפגל בגדולה וקטנה									■	■	◇
מומין וזמן בגדולה וקטנה.									■	■	◇
אבל נותר והזמן והטמא - שוין בזה ובוזה.										■	<
מנין לעשות זמן בבמה קטנה כבמה גדולה? דהא אמרה תורה: לן ישרף ויוצא ישרף, מה יוצא כשר בבמה, אף לן כשר בבמה?	ת"ר:								■	■	◇
ולאו ק"ו הוא מעופות? מה עופות שאין המום פוסל בהן - זמן פוסל בהן, קדשי במה קטנה שהמום פוסל בהן - אינו דין שזמן פוסל בהן									⚡	■	◇
מה לעופות שכן אין חזר כשר בהן, תאמר בבמה קטנה שהחזר כשר בה									!	■	◇
לא יהא זמן פסול בה?									⚡	!	◇
ת"ל: (ויקרא ז) וזאת תורת זבח השלמים, לעשות זמן במה קטנה כזמן במה גדולה.									!	!	◇
הדרן עלך פרת חטאת וסליקא לה מסכת זבחים											◇

disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- קודמת- פיסקה story- מעשה key- מקרא:	statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה
--	---

זבחים-פרת חטאת		Talmud Navigator													א	ב
מימרא	מאן דאמר	כ	י	ח	ו	ז	ה	ד	ג	ב	א	מ	ז	מ		
כל המנחות שנקמצו שלא לשמן - כשירות, אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה, חוץ ממנחת חוטא ומנחת קנאות.															ב.	מ
מנחת חוטא ומנחת קנאות שקמצן שלא לשמן, נתן בכלי והלך והקטיר שלא לשמן, או לשמן ושלא לשמן, או שלא לשמן ולשמן - פסולות.															ב.	מ
כיצד לשמן ושלא לשמן? לשם מנחת חוטא ולשם מנחת נדבה, שלא לשמן ולשמן? לשם מנחת נדבה ולשם מנחת חוטא.															ב.	מ
למה לי למיתנא אלא? ליתני: ולא עלו לבעלים לשם חובה.															ב.	ג
הא קמ"ל, לבעלים הוא דלא עלו לשום חובה, הא מנחה גופה כשרה ואסור לשנויי כדברא															ב.	ג
עולה ששחטה שלא לשמה - אסור לזרוק דמה שלא לשמה.	דאמר רבא:														ב.	ג
איבעית אימא: סברא, ואיבעית אימא: קרא.															ב.	ג
איבעית אימא סברא, משום דמשני בה, כל הני לישני בה וניזיל?															ב.	ג
ואיבעית אימא קרא, (דברים כג) מוצא שפתיך תשמור ועשית כאשר נדרת ליי' אלהיך נדבה, נדבה? נדר הוא קרי ליה נדר וקרי ליה נדבה, אלא, אם כמה שנדרת עשית יהא נדר, ואם לאו יהא נדבה, ונדבה מי שרי לשנויי בה.															ב.	ג
לימא, מתני' דלא כר' שמעון															ב.	ג
כל המנחות שנקמצו שלא לשמן - כשירות ועלו לבעלים לשם חובה, שאין המנחות דומות לזבחים, שהקומץ מחבת לשום מרחשת - מעשיה מוכיחין עליה לשום מחבת חריבה, לשום בלולה - מעשיה מוכיחין עליה שהיא חריבה, אבל בזבחים אינו כן, שחזיטא אחת לכולן, קבלה אחת לכולן ווריקה אחת לכולן	דתניא, רבי שמעון:														ב.	ג
הניחא לרב אשי															ב.	ג
כאן בקומץ מחבת לשום מרחשת, כאן בקומץ מנחת מחבת לשום מרחשת	דאמר: [רב אשי]														ב.	ג
מתניתין - מנחה לשום מנחה היא															ב.	ג
אלא לרבה ורבא מאי איכא למימר?															ב.	ג
וכי תימא, כדקא משני רבה:															ב.	ג
כאן בשינוי קדש, כאן בשינוי בעלים	[רבה]														ב.	ג
הא מתניתין שינוי קודש הוא															ב.	ג
כיצד לשמן ושלא לשמן? לשום מנחת חוטא ולשום מנחת נדבה	דקתני:														ב.	ג
ואי נמי כדקא משני רבא:															ב.	ג
כאן בקומץ מנחה לשום מנחה, כאן בקומץ מנחה לשום זבח	[רבא]														ב.	ג
הא מתניתין מנחה לשום מנחה היא															ב.	ג
שלא לשמן ולשמן? לשם מנחת נדבה לשם מנחת חוטא	דקתני:														ב.	ג
אלא לרבה ורבא מחזורתא מתני' דלא כר"ש.															ב.	ג
ורמי דר"ש אדר"ש															ב.	ג
קדש קדשים היא כחטאת וכאשם - יש מהן כחטאת ויש מהן כאשם, מנחת חוטא הרי היא כחטאת, לפיכך קמצה שלא לשמה - פסולה כחטאת, מנחת נדבה הרי היא כאשם, לפיכך קמצה שלא לשמה - כשירה, וכאשם, מה אשם כשר ואינו מרצה, אף מנחת נדבה כשירה ואינו מרצה	דתניא, רבי שמעון:														ב.	ג
לא קשיא: כאן בשינוי קודש, כאן בשינוי בעלים.	רבה:														ב.	ג

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-קדמת-פיסקה story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	--

זבחים-פרת חטאת		Talmud Navigator									
ממרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
מכדי מחשבה דפסל רחמנא הקישא היא, מה לי שינוי קודש מ"ל שינוי בעלים	אמר ליה אביי:							ז			
מעשיה מוכיחין דקאמר ר"ש, סברא היא, דר"ש דריש טעמא דקרא, מחשבה דלא מינכרא פסל רחמנא, מחשבה דמינכרא לא פסל רחמנא.	א"ל: [רבה]							!			
אלא מעתה, עולת העוף שמלקה למעלה משום חטאת העוף תרצה, מעשיה מוכיחין עליה דעולת העוף היא, דאי חטאת העוף היא, למטה הוי עביד לה.								ז			
אטו חטאת העוף למעלה מי ליתא?								!			
מליקה בכל מקום במזבח כשרה.	האמר מר:							!			
עולת העוף שמציה דמה למעלה לשם חטאת העוף תרצה, מעשיה מוכיחין עליה דעולת העוף היא, דאי חטאת העוף היא, למטה הוי עביד לה והזאה הוי עביד בה.								ז			
דילמא מיצוי דבתר הזאה הוא	אמר:							!			
מיצה דמה בכל מקום במזבח - כשירה.	דאמר מר:							!			
חטאת העוף שהזוה דמה למטה לשם עולת העוף תרצה, דמעשיה מוכיחין עליה דחטאת עוף היא, דאי עולת העוף היא, למעלה הוי עביד לה ומיצוי הוי עביד ליה.								ז			
ה"נ, ולא לפי שאין המנחות דומות לזבחים קאמר, לזבחים ולא לעופות.								!			
קדשי קדשים ששחטן בצפון לשם קדשים קלים לירצו, מעשיהן מוכיחין עליהן דקדשי קדשים נינהו, דאי קדשים קלים, בדרום הוי עביד להן.								ז			
אימור דאמר רחמנא - אף בדרום, בדרום ולא בצפון מי אמר?								!			
שחיטתן בכל מקום בעזרה.	דתנן:							!			
קדשים קלים ששחטן בדרום לשם קדשי קדשים לירצו, מעשיהן מוכיחין עליהן דקדשים קלים נינהו, דאי קדשי קדשים, בצפון הוי עביד להן.								ז			
אמר: קדשי קדשים נינהו, ומיעבר הוא דעבר ושחט להו בדרום.								!			
אי הכי, מחבת לשם מרחשת נמי, האי דקא קמין לה למרחשת, אמר: האי במרחשת נדר, והא דמייתי לה במחבת - דמרחשת היא, ומעבר הוא דעבר ואתייה במחבת.								ז			
התם כי נמי במרחשת נדר, כי מייתי לה במחבת - מחבת היא								!			
האומר הרי עלי במחבת והביא במרחשת, במרחשת והביא במחבת - מה שהביא הביא וידי נדרו לא יצא.	כדתנן:							!			
ודילמא אמר זו להביא במחבת והביא במרחשת								ז			
זו להביא במחבת והביא במרחשת, במרחשת והביא במחבת - הרי זו פסולה.	כדתנן:							ז			
לרבנן ה"נ, לר"ש, כיון דאמר ר"ש: אף ידי נדרו יצא, אלמא קביעותא דמנא ולא כלום הוא, ולא שנא אמר זו ולא שנא אמר עלי.								!			
אלא מעתה, עולה ששחט לשם חטאת תרצה, דהאי זכר והאי נקבה.								ז			
כיון דאיכא שעיר נשיא דזכר הוא, לא ידיע.								!			
אמר לשם חטאת יחיד מאי איכא למימר?								ז			
ותו, חטאת יחיד ששחטה לשם עולה תרצה, דחטאת נקבה ועולה זכר.								ז			
מיכסיא באליה.								!			
התינח היכא דאיתי כבשה, איתי שעירה מאי איכא למימר?								ז			
אלא, בין זכרים לנקבות לאו אדעתיהו דאינשי.								!			
פסח ששחטו לשם אשם לירצי, דהאי בן שנה והאי בן שתיים								ז			

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-קודמת-פיסקה story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

זבחים-פרת חטאת		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
כיון דאיכא אשם נזיר ואשם מצורע לא פסיקא ליה.								!			
אמר לשום אשם גזילות ולשום אשם מעילות, מאי איכא למימר?								ז			
ותו, אשם גזילות ואשם מעילות ששחטן לשום פסח לירצו, דפסח בן שנה והני בן שתי שנים								ז			
אלא, בין בן שנה לבין בן שתי שנים לאו אדעתייהו דאינשי, דאיכא בן שנה דמיחזי כבן שנים, ואיכא בן שנים דמיחזי כבן שנה.								!			
שעיר ששחטו לשום אשם לירצי, דהאי צמר והאי שיער								ז			
אמרי: דיכרא אוכמא הוא.								!			
עגל ופר ששחטן לשום פסח ואשם לירצו, דעגל ופר בפסח ואשם ליכא								ז			
אין הכי נמי, ומאי זבחים? רוב זבחים.								!			
ל"ק: כאן בקומץ מנחה לשום מנחה, כאן בקומץ מנחה לשום זבח, מנחה לשום מנחה - (ויקרא ו) וזאת תורת המנחה, תורה אחת לכל המנחות, מנחה לשום זבח - וזאת תורת המנחה וזבח לא כתיב.	רבא:							!			
והא תנא מפני שמעשיה מוכיחין עליה קאמר								ז			
הכי קאמר: אע"ג דמחשבה דלא מינכרא היא ותיפסל, וזאת תורת המנחה - תורה אחת לכל המנחות								!			
ומאי אבל בזבחים אינו כן?								ז			
אע"ג דשחיטה אחת לכולן, וזאת תורת המנחה וזבח לא כתיב.								!			
אלא מעתה, חטאת חלב ששחטה לשם חטאת דם, לשום חטאת עבודת כוכבים, לשום חטאת נזיר, לשום חטאת מצורע, תהא כשירה ותרצה, דאמר רחמנא: (ויקרא ו) וזאת תורת החטאת, תורה אחת לכל חטאות								ז			
לר"ש ה"ג, לרבנן								!			
חטאת חלב ששחטה לשם חטאת דם, לשום חטאת עבודת כוכבים - כשירה, לשם חטאת נזיר, לשם חטאת מצורע - פסולה, דהני עולות נינהו.	הא אמר רבא:							!			
רב אחא בריה דרבא מתני ליה לכולהו לפסולא, ושחט אותה לחטאת - לשם אותו חטאת.	[רב אחא בריה דרבא]							!			
ל"ק: כאן בקומץ מחבת לשום מרחשת, כאן בקומץ מנחת מחבת לשום מנחת מרחשת, מחבת לשום מרחשת - במנא קא מחשב, ומחשבה במנא לא פסלה, מנחת מחבת לשום מנחת מרחשת - במנחה דפסלה	רב אשי:							!			
והא תנא מפני שמעשיה מוכיחין עליה קאמר								ז			
הכי קאמר: אע"ג דמחשבה מינכר היא תיפסל								!			
ומאי אבל בזבחים אינו כן?								ז			
אע"ג דשחיטה אחת לכולן, קבלה אחת לכולן, זריקה אחת לכולן, בזביחה דפסלה ביה מחשבה קא מחשב.								!			
חרבה משום בלולה אמאי אמר ר"ש?	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:							ז			
לשום בילה בעלמא.	א"ל: [רב אשי]							!			
אי הכי, לשום שלמים נמי לשום שלמים בעלמא								ז			
הכי השתא, התם זבח גופה איקרי שלמים, דכתיב: (ויקרא ז) המקריב את דם השלמים הזורק את דם השלמים, הכא מנחה גופה מי איקרי בלולה? (ויקרא ז) וכל מנחה בלולה בשמן כתיב, בלולה בשמן איקרי, בלולה סתמא לא איקרי.								!			
כולהו כרבה לא אמרי, דאדברה, מחשבה דמנכרא פסל רחמנא											
כרבה לא אמרי, וזאת תורת לא משמע להו											

disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- קודמת- פסקה story- מעשה key- מקרא:	statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה
---	---

זבחים-פרת חטאת		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
כרב אשי לא אמרי, משום קושיא דרב אחא בריה דרבא.											ג.
מילתא דפשיטא ליה לרבה להאי גיסא ולרבא להאי גיסא מיבעיא ליה לרב הושעיא											ג.
מנחה לשום זבח מה לי א"ר שמעון? טעמא דר' שמעון משום מחשבה דמינכרא לא פסלה, והא מחשבה דמינכרא הוא, או דילמא טעמא דר"ש משום דכתיב: (ויקרא ו) וזאת תורת המנחה וזבח לא כתיב?	דבעי רב הושעיא, ואמרי לה בעא מיניה רב הושעיא מרבי אסי:										ג.
כלום הגענו לסוף דעתו של ר"ש?	אמר ליה: [רב אסי]										ד.
כרבה לא משני ליה, משום קושיא דאביי											ד.
כרבא לא משני ליה, משום קושיא וזאת תורת החטאת											ד.
כרב אשי לא משני ליה, משום קושיא דרב אחא בריה דרבא.											ד.
חורין ממנחת חוטא ומנחת קנאות.											ד.
בשלמא מנחת חוטא - חטאת קרייה רחמנא, (ויקרא ה) לא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבונה כי חטאת היא וגו', אלא מנחת קנאות מנלן?											ד.
מנחת קנאות מותרת נדבה	דתני תנא קמיה דרב נחמן:										ד.
שפיר קאמר, (במדבר ה) מזכרת עון כתיב בה, ובחטאת כתיב: (ויקרא י) ואותה נתן לכם לשאת את עון העדה, מה חטאת מותרת נדבה, אף מנחת קנאות מותרת נדבה	א"ל: [רב נחמן]										ד.
ובחטאת, מה חטאת פסולה שלא לשמה, אף מנחת קנאות פסולה שלא לשמה.											ד.
אלא מעתה, אשם יהא פסול שלא לשמו, דגמר עון עון מחטאת											ד.
דנין עון מעון ואין דנין עונו מעון.											ד.
מאי נפקא מינה?											ד.
(ויקרא יד) ושב הכהן ובא הכהן, זו היא שיבה, זו היא ביאה	והא תנא דבי ר' ישמעאל:										ד.
ועוד, ליגמר עונו מעון דשמיעת הקול, דכתיב: (ויקרא ה) אם לא יגיד ונשא עונו											ד.
אלא כי גמרי גזירה שוה - למותר נדבה הוא דגמרי											ד.
וכי תימא: אין גזירה שוה למחצה											ד.
גלי רחמנא גבי חטאת (ויקרא ד) ושחט אותה לחטאת, אותה לשמה כשירה, שלא לשמה פסולה, אבל כל קדשים - בין לשמן בין שלא לשמן כשרים.											ד.
אלא מנחת חוטא ומנחת קנאות דפסולין שלא לשמן מנלן?											ד.
חטאת טעמא מאי? משום דכתיב בה היא, ה"נ הא כתיב בהו היא.											ד.
אשם נמי הא כתיב ביה הוא											ד.
ההוא הוא לאחר הקטרת אימורין הוא דכתיב,											ד.
אבל אשם לא נאמר בו הוא אלא לאחר הקטרת אימורין, הוא עצמו שלא הוקטרו אימוריו - כשר.	כדתינא:										ד.
ואלא הוא למה לי?											ד.
אשם שניתק לרעייה ושחטו סתם - כשר לשום עולה, ניתק אין, לא ניתק לא, אמר קרא: הוא, בהוייתו יהא.	לכדבר הונא אמר רב:										ד.
מנחת העומר שקמצה שלא לשמה - פסולה, הואיל ובאת להתיר ולא התיירה, וכן אתה אומר באשם נזיר ואשם מצורע ששחטן שלא לשמן - פסולין, הואיל ובאו להכשיר ולא הכשירו.	רב:										ד.

מירא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof	חילקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story
מקרא-key:	

זבחים-פרת חטאת		Talmud Navigator									
מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
כל המנחות שנמצאו שלא לשמן - כשירות, אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה, חוץ ממנחת חוטא ומנחת קנאות	תנן:										ד:
ואם איתא, ליתני נמי חוץ ממנחת העומר											ד:
כי קתני - באה יחיד, באה צבור לא קתני - כי קתני - באה בגלל עצמה, באה בגלל זבח לא קתני, כי קתני - הנך שאין קבוע להן זמן, הא דקבוע לה זמן לא קתני.											ד:
וכן אתה אומר באשם נזיר ואשם מצורע ששחטן שלא לשמן - פסולין, הואיל ובאו להכשיר ולא הכשירו.											ד:
כל הזבחים - ששחטן שלא לשמן - כשרין, אלא שלא עלו לבעלים לשום חובה, חוץ מפסח וחטאת	תנן:										ד:
ואם איתא, ליתני נמי חוץ מאשם נזיר ואשם מצורע דבאו להכשיר ולא הכשירן											ד:
כיון דאיכא אשם גזילות ואשם מעילות דלכפרה אתו, לא פסיקא ליה.											ד:
מאי שנא אשם נזיר ואשם מצורע? דבאו להכשיר ולא הכשירו, הני נמי באו לכפרה ולא כפרן											ד:
מצינו שחלק הכתוב בין מכפרים ובין מכשירין, מכפרין אית בהו דאתו לאחר מיתה, מכשירין לית בהו דאתו לאחר מיתה	רבי ירמיה:										ד:
האשה שהביאה חטאתה ומתה - יביאו יורשין עולתה, עולתה ומתה - לא יביאו יורשין חטאתה.	דתנן:										ד:
מכשירין נמי מי לית בהו דאתו לאחר מיתה?	מתקיף לה ר' יהודה בריה דר' שמעון בן פזי:										ד:
המפריש מעות לנזירותו - לא נהנין ולא מועלין, מפני שראויין לבא כולן שלמים, מת והיו לו מעות סתומין - יפלו לנדבה, מפורשין, דמי חטאת - יוליד לים המלח לא נהנין ולא מועלין, דמי עולה - יביא בהן עולה ומועלין בהן, דמי שלמים - יביא בהן שלמים ונאכלין ליום אחד ואין טעונין לחם	והתנן:										ד:
והא עולה ושלמים דנזיר דמכשירים ננהו, וקא אתו לאחר מיתה											ד:
לא מצינו הכשר קבוע דבא לאחר מיתה	רב פפא, הכי קא אמר ר' ירמיה:										ד:
ודנזיר הכשר שאינו קבוע הוא											ד:
גילח על א' משלשתן - יצא.	דאמר מר:										ה.
אשם מצורע שנשחט שלא לשמו, או שלא ניתן מדמו ע"ג בהונות - ה"ז עולה לגבי מזבח, ושעון נסכים, וצריך אשם אחר להכשירן	מיתיבי:										ה.
תיובתא דרב תיובתא.											ה.
מנחת העומר שקמצה שלא לשמה - כשירה, ושיריה אינם נאכלין עד שתיבא מנחת העומר אחרת ותתירנה. וכיון ששיריה אין נאכלין מקרב היכי קרבה? (יחזקאל מה) ממשקה ישראל - מן המותר לישראל	רשב"ל:										ה.
קסבר ר"ל: אין מחוסר זמן לבו ביום.	רב אדא בר אהבה:										ה.
יש בעופות שאין במנחות, יש במנחות שאין בעופות:	מתיב רב אדא בריה דרב יצחק:										ה.
יש בעופות, שהעופות באין בנדבת שנים, ומחוסרי כפרה, והותרו מכלל איסורן בקודש, משא"כ במנחות											ה.
ויש במנחות, שהמנחות טעונות כלי ותנופה והגשה, וישנן בציבור כביחיד, מה שאין כן בעופות											ה.
ואם איתא, במנחות נמי משכחת לה דהותרו מכלל איסורן בקודש, ומאי ניהו? מנחת העומר											ה.
כיון דאין מחוסר זמן לבו ביום, לאו איסורא הוא.											ה.
הקדים מתן שמן למתן דם - ימלאנו שמן ויחזור ויתן שמן אחר מתן דם, מתן בהונות למתן שבע - ימלאנו שמן ויחזור ויתן מתן בהונות אחר מתן ז'	מתיב רב ששת:										ה.
ואי אמרת אין מחוסר זמן לבו ביום, אמאי יחזור ויתן? מאי דעבד עבד											ה.
שאני הלכות מצורע, דכתיבא בהו הוייה, דאמר הכתוב: (ויקרא יד) זאת תהיה תורת המצורע, תהיה - בהוייתה תהא כסדורה.	רב פפא:										ה.

disputants- חילוקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- קודמת- פיסקה story- מעשה key- מקרא:	statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה
---	---

זבחים-פרת חטאת		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
הקדים חטאתו לאשמו, לא יהיה אחר ממרס בדמה, אלא תעובר צורתה ותצא לבית השריפה	מתיב רב פפא:									ז	ו
אמאי קא מותיב רב פפא? והא רב פפא הוא דאמר: שאני הלכות מצורע דכתיבא בהו הוייה										ז	ו
אלא רב פפא הכי קא קשיא ליה, אימא: ה"מ עבודה, שחיטה לאו עבודה היא ואי אין מחוסר זמן לבו ביום, יהא אחר ממרס בדמה, ולקריב אשם והדר ליקרב חטאת	[רב פפא]									ז	ו
היינו טעמא דר"ל	אלא אמר רב פפא:										ו
האיר מזרח מתיר	דקסבר: [ריש לקיש]										ו
אפילו בזמן שביט המקדש קיים, האיר מזרח מתיר.	דרבי יוחנן ור"ל דאמרי תרוייהו:										ו
והא דריש לקיש לאו בפירוש איתמר אלא מכללא איתמר											ו
אין מביאין מנחת בכורים ומנחת בהמה קודם לעומר, ואם הביא - פסול, קודם לשתי הלחם לא יביא, ואם הביא - כשר	דתנן:										ו
לא שנו אלא בארבעה עשר ובחמשה עשר, אבל בששה עשר - אם הביא כשר	ואמר רבי יצחק אמר ריש לקיש:										ו
האיר המזרח מתיר.	אלמא קסבר: [ריש לקיש]										ו
מנחת העומר שקמצה שלא לשמה - כשירה, ושיריה נאכלין, ואינה צריכה מנחת העומר אחרת להתירה, שאין מחשבה מועלת אלא במי שראוי לעבודה ובדבר הראוי לעבודה ובמקום הראוי לעבודה, במי שראוי לעבודה - לאפוקי כהן בעל מום, ובדבר הראוי לעבודה - לאפוקי מנחת העומר דלא חזיא דחוש הוא, ובמקום הראוי לעבודה - לאפוקי נפגם המזבח.	רבא:										ו
כשהוא אומר (ויקרא א) מן הבקר למטה, שאין ת"ל, אלא להוציא את הטרפה.	ת"ר:										ו
והלא דין הוא, ומה בעל מום שמותרת להדיט - אסורה לגבוה, טריפה שאסורה להדיט - אין דין שאסורה לגבוה.											ו
חלב ודם יוכיחו, שאסורין להדיט ומותרין לגבוה.											ו
מה לחלב ודם שכן באין מכלל היתר, תאמר בטריפה שכולה אסורה ולא תהא מותרת לגבוה.											ו
מליקה תוכיח, שכולה איסור ואסורה להדיט ומותרת לגבוה.											ו
מה למליקה שכן קדושתה אוסרתה, מה שאין כן בטריפה שאין קדושתה אוסרתה.											ו
ואם השבתה, כשהוא אומר מן הבקר למטה, שאין ת"ל, להוציא את הטרפה.											ו
מה אם השבתה?											ו
משום דאיכא למימר: מנחת העומר תוכיח, שאסורה להדיט ומותרת לגבוה.	רב:										ו
מה למנחת העומר שכן מתרת חדש											ו
בשביעית.											ו
שביעית נמי שכן מתרת ספיחין בשביעית											ו
ספיחין אסורים בשביעית.	כר' עקיבא, דאמר:										ו
לרבי עקיבא נמי לפרוך: מה למנחת העומר שכן מתרת חדש בחוצה לארץ ואפילו למ"ד: חדש בחו"ל לאו דאורייתא	רב אחא בר אבא לרב אשי:										ו
שכן באה להתיר לאו שבתוכה											ו
א"ה, טריפה נמי תקריב ותתיר לאו שבתוכה	רב אחא מדיפתי לרבינא:										ו
אלא פריך הכי: מה למנחת העומר שכן מצותה בכך.											ו

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-קודמת-פיסקה story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

זבחים-פרת חטאת		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
משום דאיכא למימר: מפטם הקטרת יוכיח, שאסור להדיוט ומותר לגבוה.	ריש לקיש:					!					
מפטם, גברא הוא						ז					
אלא פטום הקטרת יוכיח, שאסור להדיוט ומותר לגבוה.	[ריש לקיש]					!					
מה לפטום הקטרת שכן מצותו בכך						ז					
משום דאיכא למימר: שבת תוכיח, שאסורה להדיוט ומותרת לגבוה.	מר בריה דרבינא:					!					
מה לשבת שכן הותרה מכללה אצל הדיוט במילה						ז					
אטו מילה צורך הדיוט הוא? מילה מצוה היא						ז					
אלא, מה לשבת שכן מצותה בכך						ז					
משום דאיכא למימר: כלאים תוכיח, שאסורין להדיוט ומותרין לגבוה.	רב אדא בר אבא:					!					
מה לכלאים שכן הותרו מכללן אצל הדיוט בציצית						ז					
אטו ציצית צורך הדיוט היא? מצוה היא						ז					
אלא, מה לכלאים שמצותו בכך						ז					
משום דאיכא למימר, ליהדר דינא ותייתי במה הצד: מה למליקה שכן קדושתה אוסרתה חלב ודם יוכיחו. מה לחלב ודם שכן באים מכלל היתר מליקה תוכיח. וחזר הדין, לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה, הצד השווה שבהן - שאסורין להדיוט ומותרין לגבוה, אף אני אביא טרפה - אף על פי שאסורה להדיוט תהא מותרת לגבוה.	רב שישא בריה דרב אידי:					!					
מה להצד השווה שבהן שכן מצותה בכך						ז					
משום דאיכא למימר: מעיקרא דינא פרכא, מהיכא קא מייתית לה? מבעל מום, מה לבעל מום שכן עשה בו מקריבין כקריבין.	אלא אמר רב אשי:					!					
יוצא דופן יוכיח, שלא עשה בו מקריבין כקריבין, ומותר להדיוט ואסור לגבוה. מה ליוצא דופן שכן אינו קדוש בבכורה - בעל מום יוכיח. מה לבעל מום שכן עשה בו מקריבין כקריבין - יוצא דופן יוכיח. וחזר הדין, לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה, הצד השווה שבהן - שמותרין להדיוט ואסורים לגבוה, וכ"ש טרפה שאסורה להדיוט תהא אסורה לגבוה.	רב אחא בר רבא לרב אשי:					ז					
מה להצד השווה שבהן שכן לא הותרו מכללן, תאמר בטריפה שהותרה מכללה						!					
טרפה שהותרה מכללה מאי היא? אילימא מליקה דעולת העוף לגבוה, בעל מום נמי בעופות אשתרויי אשתרי - תמות וזכרות בבהמה ואין תמות וזכרות בעופות? אלא מליקה דחטאת העוף לכהנים - כהנים משולחן גבוה קא זכין?	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:					ז					
ואלא פריך הכי: מה להצד השווה שבהן שכן מומן ניכר, תאמר בטריפה שכן אין מומה ניכר, משה"ה איצטריך קרא.						!					
וטריפה מהכא נפקא? מהתם נפקא (יחזקאל) מה? ממשקה ישראל - מן המותר לישראל אי נמי (ויקרא כז) מכל אשר יעבור תחת השבט נפקא, פרט לטריפה שאינה עוברת						ז					
צריכי, דאי ממשקה ישראל, ה"א: למעוטי היכא דלא היתה לה שעת הכושר, דומיא דערלה וכלאי הכרם, אבל היתה לה שעת הכושר אימא תתכשר, כתב רחמנא כל אשר יעבור ואי כתב רחמנא כל אשר יעבור, הוה אמינא: למעוטי היכא דנטרפה ולבסוף הקדישה, דומיא דמעשר, אבל הקדישה ולבסוף נטרפה, דבעידנא דאקדשה הוה חזיא אימא תתכשר, צריכי.						!					
אחת מנחת חוטא ואחת כל המנחות שקמצן זר, אונן, טבול יום, מחוסר בגדים, מחוסר כיפורים, שלא רחץ ידים ורגלים, ערל, טמא, יושב, עומד על גבי כלים על גבי בהמה ע"ג רגלי חבירו - פסול.											
קמץ בשמאל - פסול	[רבנן]										
יחזיר ויחזור ויקמוץ בימין.	בן בתירא										
קמץ ועלה בידו צרור או גרגר מלח או קורט של לבונה - פסול, מפני שאמר: הקומץ היתר והחסר - פסול.											

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-קודמת-פיסקה story-מעשה מקרא-key:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	---

זבחים-פרת חטאת		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
ואיזהו היתר? שקמצו מבורץ, וחסר? שקמצו בראשי אצבעותיו.										■	◇
למה לי למתנא: אחת מנחת חוטא ואחת כל המנחות? ליתני: כל המנחות שקמצן זר ואונן										ז	◇
לר"ש איצטריך										!	
בדין הוא שתהא מנחת חוטא טעונה שמן ולבונה שלא יהא חוטא נשכר, ומפני מה אינה טעונה? שלא יהא קרבנו מהודר ובדין הוא שתהא חטאת חלב טעונה נסכים שלא יהא חוטא נשכר, ומפני מה אינה טעונה? שלא יהא קרבנו מהודר	דתניא, א"ר שמעון:									■	◇
סד"א, הואיל ואמר ר"ש: שלא יהא קרבנו מהודר, כי קמצי לה פסולין נמי תתכשר, קמ"ל.										!	◇
אי הכי, התם נמי ליתני: אחד חטאת חלב ואחד כל הזבחים שקבלו דמן זר ואונן, ולימא: לר"ש איצטריך אלמא, כיון דתנא ליה כל ולא קתני חוץ כולהו משמע, ה"נ כיון דתנא כל ולא קתני חוץ כולהו משמע?										ז	◇
איצטריך, סד"א: הואיל ואוקימנא לרישא דלא כר"ש, סיפא נמי דלא כר"ש, קמ"ל.										!	◇